

ENTER

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ปล่อย
เปิด
ทดลองอ่าน
คนนั้นซะ
放开那个女巫

17

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

แม้จะรู้กันมาตั้งแต่ต้นว่าปีศาจเป็นศัตรูของเผ่าพันธุ์มนุษย์และเหล่าแม่มด แต่พวกโรแลนด์ไม่เคยได้เผชิญหน้ากับพวกมันตรงๆ เลยสักครั้ง จนในเล่มที่ 17 นี้ สงครามตอบโต้ระหว่างสองเผ่าพันธุ์ถึงได้เริ่มเปิดฉากอย่างเป็นทางการ เนื่องจากพวกปีศาจเองก็มีสติปัญญาและวิทยาการที่ล้ำหน้าไม่ต่างจากมนุษย์ การประชันกันครั้งนี้จึงไม่เพียงจะตึงมือกว่าที่ผ่านมา แต่ยังทำให้ได้รู้ด้วยว่าข้อมูลเกี่ยวกับสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้าที่พวกเขามีอยู่เทียบไม่ได้เลยกับที่อีกฝ่ายมี ด้วยเหตุนี้ทางเมืองเนเวอร์วินเตอร์จึงต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ฆาตกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่ม ชื่อจริงคือเงิน รุ่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะเชื่อมั่นในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

เอ๋อรั่ม

"ผู้แข็งแกร่งที่แท้จริงไม่ใช่ผู้ที่ทำให้โลกตกอยู่ในความมืดมิด
หากแต่เป็นผู้ที่ใช้พลังของตัวเองปิดเป้าเมฆหมอกต่างหาก..."

ตอนที่ 978

บิน

เพื่อที่จะทำให้เครื่องร่อนบินขึ้นไปได้ กองโยธาธิการได้สร้างลานบินบนเนินผาและให้หันหน้าไปทางทะเลตามคำสั่งของโรแลนด์ โดยปลายทั้งสองด้านของลานบินจะโค้งขึ้นเหมือนพระจันทร์เสี้ยว

หลังจากเครื่องร่อนถูกยกขึ้นไปประจำตำแหน่งแล้ว ขอเพียงปลดสลักตัวยึด เครื่องร่อนก็จะไถลลงมาตามแรงโน้มถ่วง กระทั่งพุ่งออกไปจากลานบิน ขั้นตอนการเร่งความเร็วดูจะคล้ายกับรถไฟเหาะในโลกยุคหลัง เพียงแต่ไม่ได้นำหวาดเสียวเท่า

แน่นอนว่าการไถลลงมาเพียงแค่นี้ยังไม่อาจรับรองได้ว่าปีกของเครื่องร่อนจะได้รับแรงยกที่มากพอ ดังนั้นจำเป็นต้องให้เวนด์เป็นคนสร้างลมขึ้นมาอีกแรง

ทันทีที่เครื่องร่อนพุ่งออกไปจากเนินผา ระยะห่างสิบห้าเมตรระหว่างเครื่องร่อนกับผิวน้ำทะเลจะเป็นระยะห่างที่เพียงพอให้ปรับเปลี่ยนด้วยความเร็วของเครื่องร่อนนี้ ไม่ว่าจะบินขึ้นหรือร่วงตกลงไปในทะเลตัวคนขับกับคนช่วยเหลือก็จะสามารถเตรียมตัวได้ทัน

ซึ่งนี่ก็เป็นเหตุผลที่โรแลนด์ทำที่นั้งเอาไว้สองที่ตั้งแต่ครั้งแรก

ตอนนี้ไลต์นั่งกับเมซี่ต่างทำภารกิจอยู่ในดินแดนร้าง หน้าที่ย่อยเหลือ
จึงตกเป็นของทิลลี

และอีกฝ่ายก็ตอบรับอย่างยินดี

"ขึ้นเครื่องเถอะ" เมื่อเห็นว่าได้เวลาแล้ว โรแลนด์จึงหันมาพูดกับ
แม่บดทั้งสอง

เวนต์พักหน้าพลางกำหนดขึ้นมาเพื่อให้กำลังใจตัวเอง จากนั้น
จึงเดินไปที่เครื่องร่อนพร้อมกับทิลลี

ในตอนที่ปีนขึ้นไปบนเครื่องร่อน เวนต์พบว่าเจ้าสิ่งนี้ใหญ่กว่าที่เธอ
คิดไว้เสียอีก

โดยเฉพาะปีกสองคู่ที่ยื่นออกไปจากตรงหัวและใต้เท้าของเธอ
ไม่มีนกชนิดใดจะมาเทียบเคียงมันได้ แม้แต่เมซี่ที่แปลงร่างเป็นอสูรสยอง
ก็ยังยาวนานกว่ามันนิดหน่อย

ท่ามกลางลมทะเลที่พัดโบกไปมา เธอมองเห็นปลายปีกสั้นไหว
อย่างชัดเจน นี่ทำให้เธอรู้สึกไม่ค่อยปลอดภัยเท่าไร รวากับทันทีที่
เครื่องร่อนบินขึ้นไป ขอเพียงมีลมแรงๆ พัดมา มันก็พร้อมจะหักลง
ทุกเมื่อ

ถึงโรแลนด์จะเคยบอกว่านี้ถือเป็นเรื่องปกติ โครงอะลูมิเนียม
สามารถรับแรงปะทะจากลมได้หากบินด้วยความเร็วต่ำ ความยืดหยุ่น
ของผิวเคลือบที่โซรียาทำขึ้นมาก็ทนทานกว่าผ้าและหนังธรรมดาทั่วไป
แต่ปีกสองคู่นี้ข้างบอบบางเหลือเกิน เมื่อเทียบกับขนาดพื้นที่ของมันแล้ว
จะบอกว่ามันเหมือนกระดาษก็คงไม่ผิดนัก

"ท่านเวนต์ หากท่านพร้อมแล้วแจ้งข้าได้เลยนะขอรับ" คำพูดของ
ทหารเรียกสติเวนต์ให้กลับคืนมา

"ข้ารู้แล้ว อืม...สิ่งแรกที่ต้องทำคือ..."

"ตรวจสอบดูว่าหางเสือทุกส่วนปกติดีหรือไม่" ทิลลีที่อยู่ข้างหลังช่วยพูดพลบ "ไม่ต้องกังวล ต่อให้มีปัญหาขึ้นมาก็ยังมีข้าคอยดูเจ้าอยู่"

"...ขอบพระทัยพะคะ" เมื่อได้ยินประโยคนี้ เวนดี้ก็รู้สึกวางใจขึ้นเยอะไปแล้ว ในชั้นเรียนหลักการบินที่พระราชาทรงสอนไม่ได้มีแค่เธอคนเดียว หากมีคนคอยช่วยเตือนจุดที่เธอหลงลืมได้ทันเวลา เธอก็จะทำผิดพลาดน้อยลง

"ก่อนอื่นตั้งคณียกหลัก ดูว่าหางเสือควบคุมแนวระดับสามารถใช้งานได้ปกติดีหรือไม่"

เวนดี้สูดหายใจพร้อมใช้สองมือดึงแท่งเหล็กที่อยู่ตรงหน้าที่นั่งด้านหลังของเครื่องร่อนพลันมีเสียงดังครืดให้ได้ยิน เธอรู้ว่าเป็นเสียงของลวดเหล็กเวลาที่ดึงหางเสื่อด้านหลัง ก่อนเครื่องต้นแบบจะถูกสร้างขึ้นมา เธอเคยฝึกซ้อมอยู่บนแท่นจำลองมาเป็นร้อยๆ ครั้งแล้ว

"หางเสือควบคุมแนวระดับสามารถใช้งานได้ปกติ ต่อไปก็...อืม หางเสือควบคุมทิศทาง" ทิลลีพูดต่อ

ทว่าส่วนประกอบที่อยู่บนแท่นจำลองมีความเรียบง่ายกว่ามาก มันมีแค่คณียกสองคัน แป้นเหยียบสองแป้น และลวดเหล็กอีกไม่กี่เส้น เวนดี้ยากจะเชื่อว่าของแค่ไม่กี่อย่างนี้จะทำให้เครื่องร่อนที่พระราชাত্রัสถึงสามารถบินไปบนท้องฟ้าได้เหมือนนก เพราะการควบคุมดูไม่ได้ซับซ้อนไปกว่าจักรยานเท่าไรเลย

ตัวคณียกควบคุมแนวระดับขยับได้แค่ไปข้างหน้าหรือข้างหลัง ส่วนคณียกควบคุมทิศทางก็ขยับได้แค่ซ้ายหรือขวา กล้องคณียกได้จำกัดทิศทางการเคลื่อนที่ของมันเอาไว้ ผิดกับจักรยานที่อย่างน้อยก็สามารถหมุนเป็นวงกลมได้

"หางเสือควบคุมทิศทางก็ปกติ สุดท้ายปีกเล็กแก๊เอียง"

จากที่พระราชাত্রัสไว้ บนเครื่องร่อนส่วนใหญ่จะมีปีกอยู่สามส่วน

ส่วนแรกอยู่ข้างหน้า อีกสองส่วนอยู่ข้างหลัง เมื่อมองดูจากข้างหน้าแล้ว ทั้งสามส่วนจะประกอบกันเป็นรูป '土' ส่วนที่ตั้งตรงขึ้นมาคือหางเสือ ควบคุมทิศทาง มันทำหน้าที่คล้ายกับหางเสือเรือ หากมองลมเป็นเหมือนกระแสน้ำที่ไหล การบิดของมันก็สามารถทำให้หัวเครื่องร่อน เปลี่ยนทิศทางได้

ส่วนหางเสือแนวนอนอันที่ค่อนข้างสั้นคือหางเสือควบคุมแนวระดับ หรือจะเรียกว่าหางก็ได้ ตอนที่มันยกขึ้น หัวเครื่องร่อนก็จะยกตามไปด้วย ตอนที่มันตกลง หัวเครื่องร่อนก็จะตกตามลงมาคล้ายกับหางเสือท้ายเรือ ทั้งสองส่วนนี้เข้าใจได้ไม่ยาก เวนดีสามารถใช้ความรู้พื้นฐานในวิชาฟิสิกส์ เรื่องการแยกแรงแและการรวมแรงแมาอ้างอิงได้

ส่วนเส้นแนวนอนอันสุดท้ายคือปีกเล็กแก้อียง ตอนแรกเวนดี ไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงเรียกมันว่า 'ปีกเล็ก' จนกระทั่งได้มาเห็นของจริง มันถูกติดเอาไว้ด้านหลังของปีกใหญ่ที่มีขนาดใหญ่กว่ามันเกินสิบเท่า โดยปีกเล็กแต่ละข้างจะถูกโยงเข้ากับลวดเหล็กที่เชื่อมต่อกับแป้นเหยียบ ได้เท่า

มันไม่เหมือนกับหางเสือสองส่วนแรก ปีกเล็กข้างหนึ่งจำเป็นต้อง ยกขึ้น ส่วนอีกข้างจำเป็นต้องกดลงถึงจะใช้ได้ผล แรงแที่ต่างกันสองด้าน อาจทำให้เครื่องเอียงหรือหมุนได้ มันจึงเป็นส่วนควบคุมที่สำคัญที่สุดในเครื่องร่อน

เวนดีเคยถามพระราชว่าในเมื่อหางเสือควบคุมทิศทางสามารถ ทำให้เครื่องร่อนเลี้ยวได้แล้ว เหตุใดยังต้องติดปีกเล็กแก้อียงเข้าไปอีก ซึ่งพระองค์ได้อธิบายให้เธอฟังว่าหางเสือทั้งสามส่วนนี้ไม่ได้ทำงานแยกกัน ทุกการเคลื่อนไหวของเครื่องร่อนจำเป็นต้องใช้การทำงานร่วมกันของ พวกมัน หากขยับแค่หางเสือควบคุมทิศทาง มันจะทำให้ตัวเครื่องไถล ไปในแนวนอนได้ง่าย และในขณะที่เลี้ยวด้วยความเร็วสูงก็จำเป็นต้อง

ปล่อยหางเสือควบคุมแนวระดับลงเพื่อจำกัดระดับความสูง

ด้วยเหตุนี้เองเขาจึงต้องการผลการทดสอบอย่างละเอียดเพื่อนำมาเขียนเป็น 'คู่มือการบิน' สำหรับใช้สอน เช่นว่าต้องควบคุมอย่างไรถึงจะทำให้เครื่องร่อนเคลื่อนที่ได้ตามต้องการ หรือไม่ก็ตรวจหาผลกระทบของการเปลี่ยนทิศทางการล่นที่มีต่อเครื่องร่อน รวมถึงสิ่งที่ยังขาดหายไป ในเวลาที่ควบคุม...หลังได้ตัวเลขพวกนี้มาแล้ว พวกเขาถึงจะมีโอกาสผลิตเครื่องร่อนที่น่าเชื่อถือขึ้นมาจริงๆ

"ปีกเล็กดูเหมือนจะไม่มีปัญหา" ทิลลีตบไหล่เธอ "หลังจากนี้ขอฝากเจ้าด้วยนะ"

เวนดี้รู้สึกได้ว่าหัวใจเต้นแรงมาก เธอมองไปทางพระราชาผู้อยู่อีกฟากก่อนจะหันมาพูดกับทหารว่า "ข้าพร้อมแล้ว ปล่อยตัวยึดได้"

"รับทราบ ระวังตัวด้วยนะขอรับ!" เหล่าทหารรีบจัดการทันที

ทางวังเรียบร้อย ไฟเขียวเปิดหมด เวนดี้ท่องคำพวกนี้ในใจ แม้จะยังไม่ค่อยเข้าใจว่ามันหมายความว่าอย่างไร แต่พระราชาดูมั่นทำให้โชคดี เช่นนั้นก็ทำตามที่พระองค์ตรัสมาแล้วกัน

หลังการล่นสะเทือนเล็กน้อย เครื่องร่อนรุ่นหนึ่งก็ถูกผลักดันขึ้นไปบนลานบิน

จากนั้นมันก็ไถลลงมา

เสียงล้อเสียดสีไปกับพื้นลานบิน ตัวเครื่องร่อนเองก็ล่นตามไปด้วย เธอรับรู้ได้ว่าตนกำลังไถลลงมาจากยอดเนินผาด้วยความเร็วสูง ส่วนทะเลที่อยู่ตรงปลายอีกด้านก็ขยับใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

หัวใจเธอแทบจะกระเด็นหลุดออกมาอยู่แล้ว

หลังจากนี้ต้องทำอะไร

เธอพลันล่นลานขึ้นมาหลังเห็นว่าเครื่องร่อนวิ่งผ่านลานบินมาแล้วครึ่งหนึ่ง แต่กลับไม่มีท่าทีว่าจะบินขึ้นเลย

"ลม!" ทิลลีตะโกนเสียงดัง

ใช่แล้ว ลม! ความเร็วในการไถลงมายังไม่เพียงพอจะดันพวกเธอทั้งสองคนขึ้นไป เธอจำเป็นต้องสร้างลมที่มีความนิ่งเพื่อยกปีกขนาดใหญ่ทั้งสองข้างขึ้น

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นมา ร่างกายของเธอก็เคลื่อนไหวทันที เวทมนตร์หมุนวนภายในร่าง เกิดกระแสอากาศที่มองไม่เห็นโผล่มาผ่นด้านหลังเธอได้ปีก

เสียงเสียดสีที่ดังเสียดหูเบาลงไปทันใด น้ำหนักของเครื่องร่อนรุ่นหนึ่งเหมือนจะไม่มีเหลืออยู่อีก เวนดี้ยังไม่ทันได้ทำความเข้าใจการเปลี่ยนแปลงนี้ ตัวเครื่องร่อนก็พุ่งออกไปจากขอบเนินผาแล้ว

การบินเหินขึ้นไปทำให้เธอรับรู้ได้ถึงความหนักอึ้งอย่างชัดเจนราวกับว่ามีคนยื่นมือมากดเธอไว้กับที่นั่ง

ขณะเดียวกันร่างที่เอนไปข้างหลังก็ทำให้เธอเผลอดึงคันโยกหลักตามไปโดยไม่รู้ตัว

หัวของเครื่องร่อนตอบสนองต่อการควบคุมของเธอ มันเขิดหน้าขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ภาพตลงหน้าของเธอเองก็เกิดการเปลี่ยนแปลง สีน้ำตาลของหญ้าแห้งและใบไม้ที่หลุดร่วงลงมาจากกิ่งก้านค่อยๆ หายไป แม้แต่ทะเลน้ำวนอันกว้างใหญ่ก็พลอยหดเล็กลงไปด้วย ท้องฟ้าสีน้ำเงินปรากฏขึ้นตรงหน้า แสงอันสว่างจ้าทำให้เธอต้องหรี่ตาลงเล็กน้อย

ชั่วพริบตาโน้นเวนดี้รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนกนางแอ่นที่โฉบบินขึ้นไปสู่ฟ้า

มันช่างเป็นความรู้สึกที่อิสระเสียจริง ในที่สุดเธอก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดพระราชโอรสถึงตรัสว่าเครื่องร่อนไม่เหมือนกับบอลลูน

แต่หลังจากนั้นไม่กี่วินาที เวนดี้พลันพบว่าเสียงลมได้หายไปแล้ว

หัวของเครื่องร่อนยกขึ้น แต่มันกลับไม่ได้พุ่งไปต่อ กาลเวลาเหมือน

จะหยุดนี้ เธอคิดอยากจะเพิ่มแรงลมเข้าไปอีก แต่กลับพบว่าลมที่พัด
อยู่เหนือปีกหลักไม่เพียงไม่ช่วยแก้ไขสถานการณ์ มันยังเกือบจะทำให้
เครื่องร่อนตีลังกาหงายหลังด้วย

"เจ้าตั้งคณโยกมากไปแล้ว!" ทิลลีตะโกนบอกอย่างตกใจ

เธอยังไม่ทันได้คิดว่าปัญหาเกิดจากตรงที่ใด เครื่องร่อนก็ร่วงตก
ลงไปด้านล่างเหมือนกับก้อนหินเสียแล้ว

ตอนที่ 979

อัจฉริยะอีกประเภทหนึ่ง

ทุกคนในที่นั้นมองเห็นภาพเหตุการณ์นี้

เครื่องร่อนรุ่นหนึ่งพุ่งออกจากลานบินไปได้ไม่กี่ไกลก่อนจะร่วงหัวทิ่มลงไปจากชะง่อนหิน มันหายวับไปจากเส้นขอบฟ้าในทันที ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก บางคนยังไม่ทันส่งเสียงร้องออกมาด้วยซ้ำ

โรแลนด์กังวลในความปลอดภัยของทั้งสองคน

เขารู้ว่าในการบินอาจมีเหตุไม่คาดคิดเกิดขึ้นได้ต่างๆ นานา ด้วยเหตุนี้จึงเตรียมเครื่องร่อนต้นแบบเอาไว้หลายลำเพื่อจะใช้จำนวนแลกกับประสบการณ์ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าพวกเธอจะตกลงมาเร็วถึงเพียงนี้

ตามหลักแล้วยิ่งเครื่องร่อนมีความเร็วต่ำยิ่งควบคุมได้ง่าย น้ำหนักเองก็เบามาก ขอเพียงมีลมชนิดหน้อยก็บินอยู่บนฟ้าได้เป็นเวลานานแล้ว เรียกว่าเป็นมิตรสำหรับมือใหม่อย่างมาก สิ่งที่จะทำให้สูญเสียการควบคุมก็มีอยู่แค่ไม่กี่อย่าง ตอนที่อธิบายหลักการ โรแลนด์ก็เคยพูดย้ำอยู่หลายรอบ แต่เวนด์ก็ยังเห็ดหัวเครื่องร่อนสูงเกินไปอย่างเห็นได้ชัด ทำให้ความเร็วที่เดิมทีก็มีไม่มากหายวับกะทันหันจนสูญเสียแรงยกไป

แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าจะแก้ไขอะไรไม่ได้

เพราะเวนดี้สามารถสร้างแรงยกขึ้นมาได้เอง

ขอเพียงเติมลมเข้าไปที่หางและลดกระแสลมที่ยกตัวเครื่องไว้ เธอก็จะสามารถเปลี่ยนมุมเงยให้กลายเป็นมุมกด ทำให้เครื่องร่อนได้รับความเร็วในการพุ่งไปข้างหน้าอีกครั้ง

ทว่าลมที่เวนดี้ใส่เข้าไปที่ปีกหลักแรงเกินไปจนทำให้ตัวเครื่องร่อนดีลึงกากลับหลัง เวลานี้จึงได้แต่ต้องสละเครื่องร่อนเท่านั้น

เชื่อว่าเครื่องร่อนจะพลิกกลับมาไม่ได้ แต่เขาคำนึงถึงความปลอดภัยของทั้งสองคนมากกว่า เพราะที่นั้งบนเครื่องไม่ได้ติดตั้งเข็มขัดนิรภัยเอาไว้ นอกจากมือจับสำหรับนักบินและผู้ช่วยแล้ว ที่เหลือก็เป็นแค่เก้าอี้อะลูมิเนียมที่มีพนักพิงเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เมื่อเครื่องร่อนพลิกกลับสภาพของนักบินและผู้ช่วยจะเป็นอย่างไรก็คงรู้ๆ กันอยู่

โชคดีที่ทิลลี่ไม่ทำให้ทุกคนต้องเป็นกังวลกันนาน

หลังจากนั้นไม่กี่นาที เธอก็ปรากฏตัวตรงขอบเนินผาพร้อมหัวแขนเวนดี้ไว้

"พวกเจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม" โรแลนด์ถามอย่างเป็นห่วง

"วางใจได้ ไม่มีอะไร" ทิลลี่ยิ้มขณะหอบเบาๆ "เพื่อที่จะไม่ให้ถูกกระแทก ตอนแรกข้าเลยต้องบินลงไปข้างล่างก่อน หลังหลบได้แล้วค่อยบินขึ้นมาใหม่"

ความสามารถของซิลลาไบยบินไม่เหมือนความสามารถของไลต์นิงที่มีข้อจำกัดเรื่องการแบกน้ำหนัก ความเร็วของซิลลาไบยบินจะไม่ลดลงแม้แบกคนเอาไว้สองคน เพียงแต่พลังพิเศษที่สูญเสียไปย่อมไม่น้อย ขณะเดียวกันก็อาจทำให้ควบคุมการบินได้ยากขึ้น แม้ทิลลี่พูดแล้วจะดูสบายๆ แต่โรแลนด์รู้ว่าหากความสามารถในการควบคุมของเธอไม่อยู่ในขั้นยอดเยี่ยม เกรงว่าการช่วยเหลือคงไม่ง่ายดายเช่นนี้

"ขอภัยเพคะ..." สีน้าเวนดี้ดูเศร้าสร้อย "พระองค์ทรงสร้างมันขึ้นมา

อย่างยากลำบาก แต่หม่อมฉันกลับ..."

"ไม่ใช่ความผิดของเจ้าหรอก ใช่ว่าจะมีใครบินได้ตั้งแต่เกิดนี่
อย่างไรเสียมันก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่เราเราเชี่ยวชาญ" โรแลนด์รีบพูดปลอบ
"ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเทียบกับการสร้างมันแล้ว วัสดุที่ใช้สร้างต่างหากคือ
สิ่งสำคัญ เอาไว้เราค่อยเก็บซากมาใช้ใหม่ก็ได้ มันไม่เสียหายอะไร
มากหรอก"

"จริง...จริงหรือเพคะ..."

"ข้ารับรองได้เลย พระราชาไม่ได้ทรงโกหก" จู๋ ในตึงเกลก็ปรากฏตัว
ขึ้นมาแล้วทำหน้าที่ล้อเลียนสหายคนสนิท

เวन्दัววางใจได้เสียที "เข้าใจแล้วเพคะ...หม่อมฉันจะพยายาม
อีกครั้งนะเพคะ!"

โรแลนด์ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี นี่ถือเป็นประโยชน์อีกอย่าง
ของพลังจับโกหกหรือไม่ พักนี้เขายังรู้สึกด้วยว่าอีกฝ่ายตั้งใจทำงานขึ้น
มากหลังจากได้รับหน้าที่ผู้ดูแลสโมสรแม่มด

"เจ้าจะพักสักหน่อยหรือไม่"

"ไม่เพคะ!"

"ก็ได้ แต่อย่าลืมเสียเลว่าความปลอดภัยสำคัญที่สุด"

"เรื่องนี้ปล่อยให้ข้าจัดการเถอะ" ทิลลียกยิ้มขึ้นมา "ท่านพี่"

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นได้พิสูจน์แล้วว่าการบินไม่ใช่เรื่องง่าย
การทดสอบครั้งที่สองดำเนินไปได้ไม่ถึงสามนาที
ครั้งนี้เวन्दัวมีพัฒนาการขึ้นมา เธอสามารถบังคับเครื่องร่อนให้
บินขึ้นไปได้สูงเกือบห้าสิบเมตร

แต่ในจังหวะที่เลี้ยวปีกของเครื่องร่อนกลับหมุนมากเกินไป

แม้เวन्दัวจะพยายามปรับทิศทางให้เครื่องร่อนกลับสู่จุดสมดุล

แต่หลังเครื่องสายไปสายมาอยู่หลายครั้ง สุดท้ายก็ยังคงล้มเหลว

ทิลลีรีบดึงเธอออกจากที่นั่ง ส่วนเครื่องร่อนก็บินฉวัดเฉวียนก่อนจะตกลงพื้น ปีกทั้งสองข้างบิดจนไม่อยู่ในระนาบเดียวกัน เห็นได้ชัดว่าไม่อาจนำมาใช้ได้อีกจนกว่าจะซ่อมเสร็จ

เมื่อเทียบกับการบินครั้งแรกในประวัติศาสตร์มนุษย์ที่ลอยห่างจากพื้นเพียงสามเมตร ภาพเหตุการณ์นี้ย่อมทำให้ผู้ที่มีส่วนร่วมทั้งหมดถูกจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ได้แล้ว

เพียงแต่การบินขึ้นไปอย่างเดียวยังไม่พอ โรแลนด์ต้องพยายามทำให้มันใช้งานได้จริงให้เร็วที่สุด จะได้พร้อมรับมือกับสงครามแห่งเจตจำนงพระเจ้าที่เข้ามาใกล้เรื่อย ๆ

ด้วยความดีในการตกเช่นนี้ ไม่นานโรแลนด์ก็ได้รู้ซึ่งแล้วว่าการบินเครื่องร่อนตกติดกันสามลำในช่วงเช้าวันเสาร์เพียงใด

"ครั้งนี้มีปัญหอะไรหรือ"

"เจอลมแนวขวาง" ทิลลียักไหล่ "ความเร็วตอนนั้นก็ไม่พอด้วย"

เวนด์ก็หันหน้าอย่างรู้สึกผิด "เป็นเพราะหม่อมฉันควบคุมไม่ดีเอง เพคะ พอถลนลานขึ้นมาก็พลอยทำให้การควบคุมพลั้งป่วนไปด้วย หากทুমสมาธิอยู่กับการควบคุมบนมือเพียงอย่างเดียว เครื่องร่อนก็อาจจะไม่ตกลงมา"

อย่างนี้เอง โรแลนด์ฉุกคิดขึ้นมาได้ นี่เป็นอีกหนึ่งปัญหาที่เขา มองข้ามมาตลอด เวลาแม่มดใช้พลังจำเป็นต้องรวบรวมสมาธิ หากตกอยู่ในสภาพถลนลาน พวกเธอย่อมไม่อาจใช้พลังได้คล่องเหมือนตอนฝึก และทันทีที่ไม่สามารถควบคุมพลังได้อย่างแม่นยำ ผลการใช้พลังก็จะยิ่งย่ำแย่ลงไปอีก

หากคิดจะเอาชนะปัญหาตรงนี้ ดูเหมือนคงทำได้เพียงต้องฝึกซ้อมให้มากขึ้นเท่านั้น

"ให้ข้าลองหน่อยได้หรือไม่" จู่ๆ ทิลลี่ก็พูดขึ้นมา

"เจ้าหรือ" เขาจ้องงเล็กน้อย

"ข้าเองก็เข้าเรียนวิชาหลักการบินเหมือนกัน หากให้ข้าเป็นคนควบคุม อย่างน้อยก็ไม่ต้องเสียสมาธิไปกับการบังคับลม เท่านั้นจะช่วยแบ่งเบาภาระให้กับเวนต์ี้ได้ด้วย ยิ่งไปกว่านั้น..." ทิลลี่ก็ยิ้มมุมปาก ในดวงตาก็เปล่งประกายด้วยแววกระหายอยากจะทำ "ข้าคิดว่าข้าสามารถควบคุมเจ้านี้ได้"

เวนต์ี้ไม่มีความเห็นใดๆ ส่วนโรแลนด์ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบตกลง

เดิมทีเขามีเหตุผลที่เลือกเวนต์ี้มา ด้วยคำนึงถึงว่าคนที่ควบคุมเครื่องร่อนต้องเป็นคนที่จัดการเปลี่ยนแปลงของลมได้ดีที่สุด ถึงจะสามารถทำให้เครื่องร่อนอยู่ในสภาพที่บินต่อเนื่องได้ แต่ตอนนี้ดูเหมือนเรื่องราวจะไม่ได้ง่ายอย่างที่เขาคิดไว้เสียแล้ว

ในเมื่อเป็นเช่นนั้นปรับเปลี่ยนแผนสักหน่อยก็คงไม่มีอะไรเสียหาย

ทิลลี่เองก็มีฐานะเป็นน้องสาวของเขา ทั้งยังเป็นผู้นำของมนตรีแห่งสลิปปี้งด้วย การทำให้เธอมีความสุขย่อมเป็นหนึ่งในหน้าที่ของเขา

อย่างไรเสียตอนนี้ก็เหลือเครื่องร่อนตัวอย่างให้พวกเธอใช้อีกเพียงเครื่องเดียว ยอมให้พังไปอีกสักลำคงไม่เป็นไร ก่อนการทดสอบครั้งหน้าก็ทำมาให้เยอะหน่อยแค่นั้น

ที่ว่าหลังจากเครื่องร่อนลำที่สี่พุ่งออกจากลานบิน โรแลนด์ถึงพบว่าตัวเองประเมินความสามารถของอีกฝ่ายต่ำไป

ตอนแรกยังเป็นการบินอยู่ในระดับเส้นสายตาแล้วค่อยๆ เพิ่มความสูง แต่หลังจากที่บินกลับลงมา จังหวะของมันก็เริ่มเปลี่ยนไปจากเดิม

มันล่องลอยไปตามสายลมเหมือนนกนางแอ่น ลอดผ่านระหว่าง
ท้องฟ้าและมหาสมุทรสีคราม แม้การไต่ขึ้นนางแอ่นมาเปรียบเทียบกับ
เครื่องร่อนปีกสองชั้นที่ภายนอกดูทะอะทะอะจะไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร
แต่ด้วยการควบคุมของทิลลีไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยวหรือการก้มเงยก็ล้วน
ทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ ภายใต้การบินอันคล่องแคล่วนี้ โรแลนด์
รู้สึกได้ถึงสุนทรีภาพของความกลมกลืน

เขารู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้ใช้แรงลมของเวนด์มาช่วยมากจนเกินไป
มีแต่ตอนที่ความเร็วกับความสูงลดหายไปเท่านั้น เธอถึงจะปรับการบิน
ของเครื่องเพื่อให้ลมจากพลังพิเศษยกเครื่องร่อนให้กลับไปบินบนฟ้าใหม่

เธอกำลังใช้หางเสือบนตัวเครื่องในการควบคุมการบิน!

นี่เพิ่งผ่านไปแค่สามสิบนาที่นับจากที่เธอขึ้นเครื่องเท่านั้น!

หากบอกว่าเป็นพรสวรรค์ มันจะไม่น่าตกใจเกินไปหน่อยหรือ

ทันใดนั้นโรแลนด์ก็คิดขึ้นมาได้...ระดับการควบคุมหินเวทมนตร์
ของทิลลีเหนือกว่าแม่มดทั่วไปอยู่แล้ว อากาเองก็เคยบอกว่าระหว่าง
ควบคุมหินเวทมนตร์จะรู้สึกเหมือนร่างกายมีอวัยวะเพิ่มขึ้นมา การจะ
ควบคุมมันให้ดีจึงไม่ใช่เรื่องง่าย หรือว่านี่คือความแข็งแกร่งที่แท้จริง
ของทิลลี?

ระบบประสาทที่เหนือชั้นกว่าคนทั่วไปทำให้เธอมีความสามารถ
ในการประสานงานที่แข็งแกร่งมาก การรับรู้ของร่างกายเองก็เช่นกัน

เธอจึงจับหลักการบินได้ในระยะเวลาสั้นๆ เช่นนี้

เมื่อคิดถึงแล้วโรแลนด์ก็นึกเสียดายขึ้นมา

เสียดายที่เขาสร้างกันดั้มขึ้นมาไม่ได้

ไม่อย่างนั้นพวกปีศาจได้เจอกับสุดยอดนักขับหุ่นยนต์แน่

หลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมง เครื่องร่อนก็ค่อยๆ ลงมาจอดบนพื้นหญ้า
ท่ามกลางเสียงตะโกนดีใจของทุกคน

ตอนที่ 980

คนธรรมดา

"สุดท้ายท่านจึงให้เจ้าหญิงทิลลีเป็นคนเขียน 'คู่มือการบิน' สินะ"
อันนางวางหนังสือในมือลงก่อนจะยิ้มว่า "เช่นนั้นเวन्दี้จะไม่เสียใจแย่หรือ"
"ความเสียใจต้องมีแน่ แต่ข้าว่าคงไม่เป็นปัญหาอะไร" โรแลนด์
ขยับตัวเพื่อให้ตัวเองนั่งได้สบายขึ้น

"ท่านมั่นใจถึงเพียงนั้นเสียว?"

"ในดิงเกลเพิ่งมาขอเบิกเครื่องตีมยุ่งเหิงลวงหน้า ส่วนนูกเอง
ก็มาขอกรวยไอคกรีมไปสามอัน มีพวกนางสองคนอยู่ ไมแนคินนี้อาจจะ
กลับมาเป็นปกติเลยก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้นข้ายังส่งเหล่าผลไม้ไปให้อีกสองขวด
ถือเป็นการปลอบอย่างหนึ่งนั่นละ พอดีมจนเมาก็คงไม่คิดอะไรมากแล้ว"

"เหล่านนั้นมีชื่อว่าตีมให้ลิมหรือไม่"

"เปล่า มันชื่อว่าเหล่าวานิลลา"

"อะไรกัน ชื่อธรรมดาอย่างนัก..."

เวลาเช่นนี้เป็นช่วงที่โรแลนด์รู้สึกผ่อนคลายมากที่สุด หลังอาบน้ำ
ชำระคราบฝุ่นและความเหนื่อยล้าออกไปแล้ว ทั้งสองก็จะมานั่งฟัง
หมอนขนห่านอันอ่อนนุ่มแล้วแบ่งปันเรื่องราวที่เจอมาในแต่ละวัน

ปกติแล้วอันนาจะเอาบันทึการเดินทางหรือบันทึกรื่องเล่าต่างๆ มาอ่านก่อนนอนด้วย แต่สิ่งที่เขาชอบทำก่อนนอนคือการหันตัวไปหาความสุขกับแก้มอันนุ่มลิ้นของอีกฝ่าย

หลังจากงานสร้างรางรถไฟในป่าเร็นลับเริ่มดำเนินการ นี่ก็เป็นเวลาหนึ่งในไม่กี่ครั้งที่ทั้งสองจะได้เจอหน้ากัน

ทุกๆ สามวัน อันนาจะต้องนั่งรถไฟไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือเพื่อจัดการกับรางรถไฟที่ลึप्तูไว้ให้เรียบร้อยแล้ว พอตกเย็นค่อยนั่งรถไฟกลับมา ต่อให้ไม่ต้องไปเชื่อมรางรถไฟ เธอก็ยังมีงานอีกมากที่ต้องทำ อย่างการประกอบชิ้นส่วนสำคัญของอาวุธบางส่วน การเปลี่ยนหรือการปรับแก้เครื่องจักรใหม่ การตัดและประกอบโครงเครื่องร่อนเองก็ต้องให้เธอเป็นคนทำ

หากเทียบกับตอนที่เพิ่งเริ่มก่อตั้ง ระดับอุตสาหกรรมของเมืองเนเวอร์วินเตอรีในเวลานี้ย่อมพัฒนาขึ้นอย่างมาก วัตถุบิดโลหะส่วนใหญ่กับเครื่องมือในการผลิตล้วนไม่ต้องให้แม่มดมาเป็นคนรับผิดชอบแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังเร็วไม่พอที่จะตามแผนของโรแลนด์ได้ทัน

ดังนั้นเวลาพักผ่อนเช่นนี้จึงมีค่าสำหรับเขามาก

"แต่ให้เจ้าหญิงทิลลีทรงเป็นคนเขียน 'คู่มือการบิน' ก็ดีเหมือนกัน" อันนาหลับเข้าประเด็นเดิม "เพราะสิ่งที่ท่านต้องการสร้างขึ้นมาไว้ให้ทุกคนได้ใช้กัน และเจ้าหญิงก็น่าจะรับรู้ถึงมันได้ดีกว่าคนทั่วไป นอกจากนี้หากพูดถึงความสามารถในการเรียนรู้แล้ว ความรู้ที่เจ้าหญิงมีอยู่ก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าข้าเลย ดังนั้นเจ้าหญิงน่าจะช่วยท่านได้มากกว่าเณรฉันนะ"

"อืม...เณรดีไม่ได้เก่งเรื่องนี้จริงๆ" โรแลนด์พยักหน้า "ตอนแรกข้าน่าจะคิดถึงจุดนี้ได้"

"แล้วท่านตัดสินใจเรื่องเครื่องจักรที่จะเอาไว้ใช้ในเครื่องบินลำใหม่แล้วหรือยัง"

"แน่นอน" เขาตอบอย่างมั่นใจ "เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ข้าถนัดมากที่สุด อีกอย่างตอนนี้ยังมีโลกแห่งความฝันเป็นแหล่งข้อมูลอ้างอิงด้วย ข้ายอมสามารถวาดภาพร่างออกมาได้ทันที เอาไว้หากลั่นน้ำมันสร้างเสร็จเมื่อไร พวกเราก็เริ่มลงการผลิตได้เลย"

จากนั้นทั้งสองก็พูดคุยกันเรื่องอุตสาหกรรมอื่นๆ ของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ ตั้งแต่รายละเอียดเทคโนโลยีไปจนถึงแผนการพัฒนายิ่งไปกว่านั้นเขาไม่ได้เป็นฝ่ายพูดอยู่คนเดียว อันนาไม่เพียงเข้าใจสิ่งที่เขาสื่อออกมา แต่เธอยังแสดงความเห็นและชมเชยได้ด้วย ความรู้สึกที่มีคนรู้ใจอยู่ข้างกายเช่นนี้ช่างดีจริงๆ

เมื่อหวนนึกถึงสัดส่วนของสตรีที่มีอยู่น้อยจนน่ากลัวในคณะวิศวกรรมเครื่องจักรกล รวมถึงภาพการทำงานที่มองไม่เห็นโอกาสก้าวหน้า จากนั้นย้อนกลับมามองหญิงสาวที่นั่งกะพริบตาอยู่ข้างกายजू เขาก็รู้สึกเหมือนมีเทพแห่งเครื่องจักรคอยปกป้องเขาอยู่

น่าจะเป็นเพราะจ้องมองอยู่นาน อันนาจึงหัวเราะคิกคักขึ้นมา "ใบหน้าของข้าน่ามองถึงเพียงนั้นเชียวนะหรือ"

โรแลนด์ไม่ได้ตอบ หากแต่ใช้การกระทำแสดงออกแทนความคิด เขาก็มองหน้าไปจับข้างหูอีกฝ่ายเบาๆ

"หากรู้แต่แรกว่าท่านจะเป็นเช่นนี้ ตอนนั้นข้าน่าจะลงมือให้เร็วขึ้นหน่อย" อันนาพูดด้วยรอยยิ้ม

หมายถึงตอนที่นางมายืนดักรอข้าอยู่ที่หน้าประตูห้อง ตอนคืนงานเลี้ยงฉลองหลังเดือนแห่งปีศาจครั้งแรกจบลงนะหรือ

"ตอนแรกเจ้าคิดว่าข้าเป็นคนอย่างไร" โรแลนด์ถามด้วยความฉงน "ต่อให้มีเมตตาก็ยังเป็นถึงพระราชินี เป็นจุดสูงสุดในหมู่ขุนนางไม่ว่าอย่างไรก็ต่างจากพวกข้าอยู่ดี"

"ฮ่าๆๆๆ...ขอภัยด้วยที่ทำให้เจ้าผิดหวัง" เขาแสวงทำเป็นพูด

อย่างเสียใจ "ข้าเป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น"

"ไม่เลย เช่นนี้ดีที่สุดแล้ว..." อันนาสายศิระชะพร้อมกัณฐ์มูมปาก
"เพราะข้าเองก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งเช่นกัน"

สองวันถัดมา ณ ดินแดนร้าง

สุดท้ายกองกำลังหลักของกองทัพที่หนึ่งก็เดินทางไปถึงเนิน
นอร์ธวอร์ดได้ตามวันเวลาที่กำหนด โดยสถานที่แห่งนั้นจะเป็นจุด
ตั้งแนวรบปืนใหญ่ของพวกเขา

แต่สิ่งที่ทำให้ขวานเหล็กรู้สึกข้องใจคือการเดินทางครั้งนี้ค่อนข้าง
ราบรื่นเกินไปหน่อย นอกจากไม่มีอุปสรรคที่พวกเขาคาดเดาว่าจะเจอแล้ว
กระทั่งการก่อวินทางอากาศยังไม่ปรากฏให้เห็นเลยสักครั้ง

เดิมเขาอุทิศสำหรับเตรียมใจมาเผ่าชาวกศพของศัตรูเพื่อบุกเข้าไป
แต่ในช่วงหกวันมานี้กลับไม่เจอปีศาจเลยแม้แต่ตัวเดียว การต่อสู้เกิดขึ้น
แค่ตอนที่ฝูงหมาป่าเข้ามาแย่งอาหาร นอกจากนี้ทั่วทั้งที่ราบลุ่มก็ดูสงบสุข
พิกล รวากับกองลาดตระเวนของพวกเขาปีศาจถูกหน่วยซุ่มยิงดึงความสนใจ
ไปจนหมด

หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ ก็แล้วไป แต่ข้อมูลที่ได้รับแจ้งกลับมาจาก
ทางแม่มดทำให้เขารู้ว่าเหตุการณ์ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด

อันที่จริงปีศาจได้เพิ่มการลาดตระเวนตั้งแต่วันแรกๆ แล้ว แต่
หลังจากนั้นพวกมันก็เรียกกองสุรสยของส่วนใหญ่กลับไป ทั้งยังไม่มา
ลาดตระเวนแถวค่ายสังเกตการณ์อีกเลย เรียกได้ว่าพวกปีศาจทั้งการ
จับตาดูพื้นที่ตรงนี้ไปแล้ว

หลังจากตั้งค่ายเสร็จ ขวานเหล็กก็เรียกผู้บังคับบัญชาของแต่ละกอง
มาที่กระโจมบัญชาการ กองกลยุทธ์เองก็ถูกเรียกมาด้วย

"ทุกคนมีความเห็นเรื่องปีศาจเงียบหายไปอย่างไรบ้าง"

"มันค่อนข้างพิลึกจริง..." อภาราผู้เป็นตัวแทนของสโมสรมแม่มด พุดขึ้นหลังนั่งเฝ้ายามอยู่ครู่หนึ่ง "สิ่งเดียวที่จำกัดการเคลื่อนไหวของพวกปีศาจก็คือหมอกสีแดง แต่ซิลเวียบอกว่าการก่อสร้างค่ายสังเกตการณ์ยังคงดำเนินการอยู่ อย่างน้อยท่อนหมอกสีแดงก็ยังไม่ถูกตัดขาด"

"หากพวกมันเป็นเหมือนพวกขุนนางก็คงเข้าใจได้ง่ายหน่อย" เฟร์รานว่า "เช่นนั้นคงจะได้สองทาง หากไม่ใช่ว่าฐานใหญ่มีปัญหา ก็น่าจะเป็นเพราะพวกมันไม่อยากจะสูญเสียของที่เขาไว้ใช้ลาดตระเวนไป" พุดจบเขาก็หันไปมองอภารา "คุณหนูซิลเวียมองเห็นความเคลื่อนไหวของทางซากเมื่อทาคิลลาหรือไม่"

"ที่นั่นอยู่ห่างจากพวกนางมากเกินไป" อีกฝ่ายสายตึ้งระ "ตอนนี้หน่วยซุ่มยิงเลิกหลอกล่อศัตรูแล้ว พวกนางกำลังเดินทางมาสมทบกับพวกเรา"

"อีกนานเท่าไรที่จะถึง" ขวานเหล็กถาม

"อย่างน้อยสี่วัน" อภารากวาดตามองแผนที่ "แม้เรืออาร์คเวทมนตร์จะค่อนข้างเร็ว แต่พวกนางแยกไปคนละทางกับกองทัพที่หนึ่งตั้งแต่แรก หากมีแค้ไลต์นิงกับเมชีลาก็ คืบนี้พวกนางคงมาถึงแล้วละ"

"ความจริงพวกเราไม่จำเป็นต้องคาดเดาเจตนาของศัตรูเลย" จู๊ๆ เอดริกก็พุดขึ้น "ไม่ว่าพวกมันคิดจะทำอะไรก็ล้วนเป็นโอกาสอันดีสำหรับพวกเรา การเข้าไปประจำตำแหน่งโจมตีได้โดยไม่มีความเสี่ยง แล่การชนส่งอาวุธและเสบียงได้ดินก็เป็นไปอย่างราบรื่น นี่ถือเป็นการเปิดฉากที่ดียิ่ง หลังจากนั้นพวกเราแค่ต้องยิงปืนใหญ่ป้อมถล่มค่ายสังเกตการณ์ของพวกปีศาจให้ราบเป็นหน้ากลอง"

ข้อสรุปของเธอชัดเจนมาก

ขวานเหล็กครุ่นคิดเล็กน้อย "ขอเพียงเรืออาร์คเวทมนตร์ไม่โผล่ขึ้นมาเหนือดิน มันก็จะไม่ถูกปีศาจพบเข้าใช่หรือไม่"

"จะคิดเช่นนั้นก็ได้" อภาธาตอบ

"หากขอให้เมชีพาคุณหนูซิลเวียมาด้วยจะได้หรือไม่"

"ข้าจะแจ้งนางให้"

"ขอบคุณท่านมาก" ขวานเหล็กตัดสินใจอย่างรวดเร็ว "นายกอง
แวนนา!"

"ขอรับ!" แวนนาก้าวเข้ามา

"ติดตั้งปืนใหญ่ป้อมพร้อมยิง" เขาสั่งการขัดถ้อยขัดคำ "เริ่มโจมตี
อย่างเป็นทางการในเย็นวันพรุ่งนี้!"

ตอนที่ 981

การเปิดฉากที่คาดไม่ถึง

เฟร์รานเดินขึ้นไปบนเนินพลาซาทอดสายตามองบรรยากาศภายในค่าย เมื่อเห็นว่าทุกคนต่างยุ่งวุ่นวายแต่ยังคงรักษาระเบียบภายในใจเขาก็รู้สึกพอใจขึ้นมา

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาไปยังสนามรบ...ตอนอายุสิบห้าปี เขาก็กลายเป็นผู้ติดตามอัศวินชั้นยอดและตามผู้ปกครองไปออกรบแล้ว ภายหลังบรรลุนิติภาวะ เขาก็กลายเป็นอัศวินอันดับหนึ่งของดินแดนตะวันตก

ตามหลักแล้วสนามรบไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่สำหรับเขาเลย

แต่พอมายูที่นี้ เขากลับรู้สึกถึงบรรยากาศที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

ปกติก่อนออกไปรบ พวกขุนนางมักจะตะโกนให้ร้อง มอบรางวัล ตีมันกันจนอย่างเต็มที่เพื่อเรียกขวัญและกำลังใจให้กับเหล่าทหาร ด้วยเหตุนี้ภายในค่ายของพวกเขามีกองทหารรับจ้างจึงมักตกอยู่ในสภาพบาดเจ็บและไม่เป็นระเบียบ หากตัดเรื่องเหล่าออกไปแล้ว สภาพภายในค่ายก็เรียกว่าไม่ต่างอะไรจากตลาด ทุกครั้งที่เห็นเหล่าอัศวินมักจะหัวเราะเยาะผู้ใต้บังคับบัญชาของตัวเองว่าเป็นเหมือนลาโง่

ชนมบักับชีสแค่ไม่กี่แผ่นทำให้พวกเขาล้มทุกอย่างทุกอย่างหมดสิ้น ไม่ได้คิดเลยว่าพวกเขานั้นจะต้องเอาชีวิตตัวเองมาแลกกับของพวกนี้

ตอนนั้นเฟร์ราน ซิลต์ยังคิดว่าคงมีแต่ขุนนางที่รู้ว่าควรบออย่างไร หากไม่มีผู้นำ ชาวเมืองเหล่านั้นก็ไม่ต่างอะไรกับเม็ดทรายที่กระจัดกระจายอยู่บนชายหาด

จนกระทั่งดยุกโรอันถูกคนงานเหมืองของเมืองชายแดนเล่นงานจนพ่ายแพ้ เขาถึงได้พบว่าเรื่องจริงไม่เหมือนกับที่ตนคิดเอาไว้

เพียงแต่ตัวเขาในตอนนั้นได้แก่แค่คนสนใจแล้วจึงไม่ได้ขบคิดเรื่องนี้ต่อ ทั้งยังทุ่มเทสมาธิทั้งหมดไปที่ไอรินผู้เป็นภรรยาของเขา

หลังจากนั้นสองปี เฟร์ราน ซิลต์ที่ได้คุยกับบิดาก็ตัดสินใจเข้าร่วมกองกิลยัวร์ แต่เขากลับพบว่าการทำสงครามของที่นี่ไม่เหมือนที่เขาเคยเจอมาเลย

หากบอกว่าระเบียบวินัยที่กองทัพหนึ่งแสดงให้เห็นในช่วงหนึ่งเดือนมานี้ทำให้เขาประหลาดใจมากแล้ว ความเชี่ยวชาญที่เขาเห็นอยู่ในตอนนี้คงเพียงพอจะทำให้ขุนนางส่วนใหญ่พากันขายหน้าได้เลย

ไม่จำเป็นต้องมีการปลุกขวัญ ทุกคนต่างรู้หน้าที่ของตัวเองดี สนามเพละหลายตำแหน่งถูกขุดขึ้นมา ผิวดินทั้งหมดถูกบรรจุใส่ถุงผ้าเพื่อเอาไปตั้งเป็นกำแพงเตี้ยๆ เรียบง่ายตรงด้านหน้าแนวยิงปืนใหญ่ ตรงกลางสนามเพละยังมีการวางลวดหนามและรั้วไม้ปลายแหลม หากคิดจะบุกเข้ามาซึ่งๆ หน้าก็เรียกได้ว่ายากพอๆ กับการบุกโจมตีกำแพงเมืองขนาดใหญ่

ด้านหลังแนวป้องกันยังมีพื้นที่ให้ทหารถอยร่นไปตั้งหลักอยู่หลายแห่ง ต่อให้แนวปืนกลถูกทำลายก็ใช่ว่าการต่อสู้จะจบลง แม่มดของทาคิล่าจะคอยป้องกันกองปืนใหญ่ ขณะเดียวกันก็พร้อมขึ้นไปสนับสนุนแนวหน้าทุกเมื่อ

และบนยอดเนินที่อยู่ด้านหลังสุดจะเป็นหัวใจสำคัญในการโจมตีครั้งนี้ ปืนใหญ่ป้อมจำนวนหกกระบอกหันหน้าไปยังค่ายสังเกตการณ์ของพวกเขาปีศาจ เหล่าทหารของกองปืนใหญ่กำลังตรวจสอบค่าที่ใช้ยิงเพื่อเตรียมตัวครั้งสุดท้ายก่อนการโจมตีจะเริ่มขึ้น

ทุกขั้นตอนที่วีนี่ไม่จำเป็นต้องมีใครมาคอยสั่งการ ในเวลาเพียงหนึ่งวัน กองทัพที่หนึ่งก็เปลี่ยนพื้นที่ตรงนี้ให้กลายเป็นสมรภูมิรบได้สำเร็จ

เฟร์รานเคยเห็นอาณาภาพของอาวุธรุ่นใหม่ในการฝึกซ้อมปืนใหญ่มาแล้ว แต่สุดท้ายของพวกนั้นก็ยังคงอาศัยมนุษย์มาคอยควบคุมอยู่ดี เหล่าทหารที่เคยเป็นชาวเมืองเหล่านี้ต่างหากที่ทำให้เขาประหลาดใจมากที่สุด

การทำงานที่มีระเบียบวินัยและแบ่งงานกันชัดเจนเช่นนี้ ต่อให้เป็นอัศวินที่ขุนนางจัดตั้งขึ้นมาก็ยังยากที่จะทำได้

แม้เขาจะสัมผัสถึงการเปลี่ยนแปลงของชาวเมืองได้ตั้งแต่ตอนที่อยู่ในเมืองเนเวอร์วินเตอร์ แต่เมื่อเทียบกับภาพตรงหน้าแล้ว ภาพที่เขาเห็นในเมืองกลับกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไปเลย

"ตอนนี้เจ้ารู้แล้วกระมัง" ด้านหลังเฟร์รานพลันมีเสียงที่คุ้นเคยดังขึ้นมา "ถึงคำตอบที่เจ้าถามก่อนหน้านี้"

เฟร์รานหันกลับไปพยักหน้าให้เซอร์ซิลด์ "ใช่แล้ว ท่านพ่อ"

เหตุใดตอนที่พระราชาทรงประกาศว่าจะรวมอาณาจักรเกรย์คาสเชิลในเวลาเพียงไม่กี่เดือน อีกทั้งยังทรงคิดจะบุกโจมตีเฮอริมีสกับอาณาจักรดอร์วินในเวลาเดียวกัน กองกลยุทธ์ถึงไม่เพียงจะไม่คัดค้าน แต่ยังกล้าเสนอแผนอันน่าเหลือเชื่อออกมาให้พระองค์

นั่นเป็นเพราะเมื่อมีอาวุธกับทหารเช่นนี้อยู่ ทิวทัศน์แผ่นดินนี้ย่อมไม่มีใครเป็นศัตรูกับพระองค์ได้อีก พุดอีกอย่างก็คือ...ไม่มีศัตรูหน้าไหน

จะแข็งแกร่งเทียบเท่าพระองค์ได้แล้ว

"เสียดายที่พระองค์รับสั่งไว้ว่าไม่ให้ขุนนางเข้าร่วมกองทัพ" เฟร์รานเอ่ยอย่างผิดหวัง "เทียบกับการนั่งอยู่ในห้องหนังสือแล้ว ข้าอยากลิ้มลองรสชาติในการสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับคนพวกนั้นมากกว่า"

"เวลานี้ความกล้าส่วนตัวไม่ใช่สิ่งสำคัญอีกแล้ว กองกฤษฎ์ต่างหากถึงจะเป็นที่ที่เหมาะสมกับเจ้า" เซอร์ซิลด์พูดยิ้มๆ "อีกอย่างนี่เป็นการต่อสู้กับศัตรูที่เราไม่เคยเจอมาก่อนอย่างพวกปีศาจ หากมีอะไรผิดพลาดขึ้นมาจะทำอย่างไร ข้ายังรออ้อมหลานอยู่นะ สหายของไอรินเพิ่งจะคลอดลูกด้วยไม่ใช่หรือ เจ้าเองก็พยายามเข้าล่ะ"

"ท่านพ่อ!" เฟร์รานถึงกับกุมขมับ

"เออละๆ ข้าไม่พูดแล้ว" เซอร์ซิลด์ลูบเคราตัวเอง "พระอาทิตย์ใกล้จะตกดินเต็มที พวกเรากลับไปที่กระท่อมกันเถอะ กองปืนใหญ่น่าจะเริ่มโจมตีในไม่ช้า ข้าทนฟังเสียงปืนใหญ่นั้นไม่ได้เท่าไร"

"ขอรับ" เฟร์รานมองไปทางแนวรบอีกครั้ง ก่อนจะเดินตามบิดา ลงเนินไป

เขาเองก็ควรไปยังสนามรบอีกแห่งเพื่อทำหน้าที่ของตัวเองให้เสร็จ

เมื่อช่วงเย็นมาถึง ปืนใหญ่ก็เริ่มเปิดฉากยิงอย่างเป็นทางการ ปืนใหญ่ป้อมหกกกระบอกเริ่มยิงตามองศาที่ได้ปรับไว้ล่วงหน้า เสียงดังสนั่นของมันได้ฉีกทำลายความเงียบสงบของที่ราบลุ่มบริบูรณ์ ผ่านมาสี่ร้อยกว่าปี มนุษย์ได้กลับมาเหยียบผืนแผ่นดินตรงนี้และเปิดฉากโจมตีใส่ปีศาจอีกครั้ง

แรกเริ่มเป็นการทดลองยิงสองรอบก่อนเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาด จนกระทั่งซิลเวียแจ้งกลับมามีถึงถูกแล้ว เสียงปืนใหญ่ที่เหลือจึงดังขึ้นมาพร้อมกัน

ปืนใหญ่ป้อมขนาดหนึ่งร้อยห้าสิบสองมิลลิเมตรผ่านการพัฒนาจนดูใกล้เคียงกับบรรพบุรุษของมันตามประวัติศาสตร์ เพื่อที่จะเพิ่มระยะยิง รังเพลิงได้ถูกขยายให้ใหญ่ขึ้นอีกหนึ่งเท่า กระสุนปืนใหญ่เองก็ถูกแยกบรรจุเป็นส่วนๆ ความเร็วในการยิงอาจช้าลงบ้างเมื่อเทียบกับการบรรจุกระสุนแบบทั้งหมดทีเดียว แต่ด้วยแรงขับของความดันในรังเพลิงที่เพิ่มสูงขึ้น ปืนใหญ่เหล่านี้จึงทำลายเป้าหมายที่อยู่ไกลออกไปถึงสิบกิโลเมตรได้สบายๆ

สิ่งที่ตามมาเมื่อระยะยิงเพิ่มขึ้นคือน้ำหนักที่เพิ่มตามไปด้วย เรื่องนี้ถือเป็นความกดดันต่อการขนส่งอย่างมาก สุดท้ายจึงแก้ไขปัญหาดูโดยการแยกชิ้นส่วนปืนใหญ่สี่กระบอกและให้หนอนกลิ้งกินของแม่มดทาคิลาขนมา

ไม่มีใครได้เห็นเปลวไฟในตอนที่กระสุนปืนใหญ่ตกลงพื้นหรือได้ยินเสียงคำราม นี่ถือเป็นการรบบรูปแบบใหม่ทั้งหมด หากไม่เคยผ่านการทำศึกด้วยปืนใหญ่มาแล้วหลายครั้ง เกรงว่าทหารเหล่านี้คงยากจะเชื่อว่าตนสามารถทำลายฐานที่มั่นของศัตรูได้ด้วยการกระทำซ้ำๆ โดยไม่จำเป็นต้องเห็นหน้าศัตรู

เหตุผลหลักที่เลือกเปิดฉากโจมตีตอนที่พระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้ามีอยู่สองข้อ หนึ่งคือการตรวจสอบของดวงดาวพิเศษไม่จำเป็นต้องพึ่งแสงอาทิตย์ แม้จะเป็นเวลากลางคืน ซิลเวียก็สามารถสั่งการให้ทหารปรับจุดยิงได้ สองคืออสูรสองไม่อาจออกบินได้หลังฟ้ามืดตลอดทั้งคืนพวกปีศาจจึงได้แต่ต้องรับการโจมตีเพียงอย่างเดียว

ปืนใหญ่ป้อมถูกยิงออกไปทุกๆ สองนาทีก่อนที่นอกจากเสียงกัมปนาทดุจฟ้าผ่าที่ดังมาจากขอบฟ้าอีกฟากแล้ว สนามรบที่ถูกความมืดปกคลุมเหมือนจะไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงเลย แต่ในสายตาของซิลเวีย พื้นที่ที่อยู่น่าออกไปสิบกิโลเมตรกลับตลกอยู่ในสภาพที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง

คลื่นอากาศจากการระเบิดพลิกผิวดินในบริเวณที่ถูกโจมตีขึ้นมา
หอคอยสีดำลึกกว่าแห่งถูกระเบิดเป็นจุน โดยเฉพาะการระเบิดที่เกิดขึ้น
หลังจากกระสุนปืนใหญ่ทะลุเข้าไปในหอเก็บหมอกสีแดง แค่พริบตาเดียว
ก็ทำให้ก้อนหินสีดำกลายเป็นเหมือนภูเขาไฟที่ปะทุขึ้นมาแล้ว

แต่จนถึงตอนนี้เธอยังไม่เห็นร่องรอยของปีศาจเลย

กระทั่งเช้าวันที่สอง ในตอนที่ทุกคนคิดว่าศัตรูได้ทิ้งค่ายแห่งนี้
ไปแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดฝันกลับเกิดขึ้น

จู่ๆ ปีศาจกลุ่มใหญ่ก็ปรากฏตัวขึ้นทางเหนือของแนวรบ ตรงตำแหน่ง
ที่ห่างจากเนินนอร์ธาวนด์ออกไปแปดกิโลเมตร!

ขณะเดียวกันซิลเวียก็ตรวจสอบพบความเคลื่อนไหวของอสูรสายอง
อีกหลายสิบตัว ศัตรูที่หายหน้าไปหลายวันกำลังมุ่งตรงมาทางพวกเธอ
อย่างมีดฟ้าม้วนดิน

ตอนที่ 982 สงครามที่ไม่ได้อยู่ในแผน

"นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น"

บรรยากาศภายในกระโจมบัญชาการดูตึงเครียดอย่างเห็นได้ชัด ขวานเหล็กที่เป็นผู้บัญชาการมองเห็นที่ซึ่งนางอยู่บนโต๊ะ คิ้วของเขา ขมวดจนเป็นร่อง "ไม่มีทั้งท่อนส่งหมอกสีแดง ไม่มีนางบอกเหตุอะไรเลย จู่ๆ จะมีปีศาจจำนวนมากถึงเพียงนี้ปรากฏตัวโดยที่พวกเราไม่รู้ได้อย่างไร!"

แม้จะมีการส่งสัญญาณเตือน อีกทั้งทหารแต่ละกองก็ไปประจำ ตำแหน่งเรียบร้อยแล้ว แต่ภายในใจของพวกเขายังคงรู้สึกสับสนและไม่ปลอดภัย

เพราะนี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้การตรวจตราของซิลเวีย หากไม่มีแม่มดแล้ว นี่ไม่เท่ากับว่าพวกเขาต้องพ่ายแพ้ตั้งแต่ยังไม่เริ่มหรือ ในเมื่อศัตรูสามารถปรากฏตัวกะทันหันในระยะแปดกิโลเมตรได้เช่นนี้ เกิดครั้งหน้าพวกมันปรากฏตัวอยู่ในค่ายขึ้นมาจะทำอย่างไร

หากไม่ตรวจสอบข้อสงสัยนี้ให้ชัดเจนคงไม่มีใครวางใจได้แน่

ด้านนอกกระโจม ปืนใหญ่ป้อมที่เจียบมาครั้งคืนส่งเสียงสนั่น ขึ้นมาอีกครั้ง มิน่าซ้ำความเร็วในการยิงยังเพิ่มจนไปถึงขีดสุดด้วย

ตอนนี้ไม่มีความจำเป็นต้องประหยัดกระสุนอีกแล้ว การรีบบัดกำลังของพวกศัตรูให้เร็วที่สุดต่างหากถึงจะเป็นเรื่องสำคัญ

"ไม่มีทางที่จู่ๆ พวกมันจะปรากฏตัวขึ้นเช่นนั้นได้" อคาธายืนยันหนักแน่น "หมอกสีแดงจำเป็นต่อการมีชีวิตอยู่ของพวกปีศาจ เรื่องนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่เช่นนั้นพวกมันคงครองโลกไปนานแล้ว ตอนนี้ศัตรูมีจำนวนเกือบหมื่น หากไม่มีทอสงหมอกสีแดงแล้วละก็ ย่อว่าแต่ทำสงครามเลย แค่วิ่งมาพวกมันก็ตายแล้ว!"

"จากรายงานที่ได้รับมาก่อนหน้านี้ ขนาดของค่ายสังเกตการณ์เพียงพอให้รองรับปีศาจแค่พันกว่าตัวเท่านั้น" ขวานเหล็กนั่งเรียบไปครู่หนึ่ง "ท่านจะบอกว่าบริเวณใกล้ๆ นี้ยังมีจุดค่ายหมอกสีแดงอื่นอยู่อีก แต่ดวงตาวิเศษกลับมองไม่เห็นอย่างนั้นหรือ"

"ตอนนี้คิดได้เช่นนั้นเท่านั้น..."

"ไม่หรอก ยังมีความเป็นไปได้อีกอย่าง" เอดิซขัดขึ้นมา "ในเมื่อพวกเราทำให้เส้นทางขบวนส่งเสบียงและอาวุธหายไปจากพื้นดินได้ บางทีพวกปีศาจก็อาจคิดถึงจุดนี้ได้เช่นกัน"

"ชุดอุโมงค์มาจากทาคิลานะหรือ" อคาธาสายตึ้ง "ยังไม่ต้องพูดถึงว่าพวกมันมีร่างนอนกลิ้งกินหรือไม่ เอาแค่เรื่องการชุดอุโมงค์ให้ปีศาจนับหมื่นใช้เดินก็ไม่ใช่งานเล็กๆ แล้ว ทั้งยังไม่สอดคล้องกับช่วงเวลาที่ยังปรากฏตัวครั้งแรกที่ทาคิลาก็ยิ่งไปกว่านั้นการเคลื่อนไหวกลุ่มใหญ่เช่นนี้ ซิลเวียจะต้องสังเกตเห็นถึงความผิดปกติแน่"

"ข้าไม่ได้บอกว่าพวกมันออกเดินทางมาจากทาคิลา" เอดิซโน้มตัวไปชี้ตำแหน่งที่ถูกกากบาทไว้บนแผนที่ "หากพวกมันเริ่มเดินทางจากค่ายสังเกตการณ์ละ"

"หมายความว่าอย่างไร" ขวานเหล็กถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

"พวกท่านไม่คิดหรือว่า...ตำแหน่งที่ปีศาจปรากฏตัวดูไม่ชอบมาพากล"

เธอสาธยายที่ห้อยตกลงมา "ลองคิดดูสิ สมมติว่าพวกเราเป็นกองทัพปกติ ไม่ว่าจะเป็นกองทัพของขุนนางมนุษย์หรือกองทัพของอาณาจักรแม่มดก็ตาม สถานการณ์ตอนนี้จะเป็นอย่างไร"

หลังไข่มุกแห่งดินแดนเหนือตั้งคำถาม ทุกคนก็พากันมองไปบนแผนที่

คนที่เข้ามาในกระโจมบัญชาการได้หากไม่ใช่สมาชิกของกองกลยุทธ์ ก็ล้วนเป็นผู้นำจากกองทัพกับตัวแทนของกองทัพพันธมิตร ไม่มีใครเป็นคนโง่แน่นอน ไม่นานทุกคนก็คิดถึงความเป็นไปได้ข้อหนึ่ง

ภายในกระโจมเกิดเสียงอุทานขึ้นมาทันที

เพียงแต่ไม่นานความแตกตื่่นก็ถูกเสียงปืนใหญ่ด้านนอกดังกลบ ท่ามกลางแรงสั่นสะเทือนของพื้นดิน สิ่งที่มีผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนมองเห็น คือสายตาดตกใจของอีกฝ่าย

กระทั้งเสียงปืนใหญ่เงียบไป เฟร์รานจึงพูดทำลายความเงียบ "เจ้าจะบอกว่า...ค่ายสังเกตการณ์เป็นเหยื่อล่อที่ปีศาจทำขึ้นมาอย่างนั้นหรือ"

สมมติว่าพวกเขาเป็นกองทัพทั่วไป หากอยากจะทำลายค่ายสังเกตการณ์แห่งนี้ก็จำเป็นต้องบุกเข้าไปโจมตีใกล้ๆ ซึ่งหมายความว่าด้านหลังของพวกเขาก็จะเปิดโล่ง หากอีกฝ่ายปรากฏตัวขึ้นมาในเวลานี้ กอปรกับการโจมตีจากทางซอกเมืองทาคิลลา การโจมตีของศัตรูย่อมอยู่ในรูปแบบกระหนาบหน้าหลัง จุดจบของกองทัพที่หนึ่งจะเป็นอย่างไร คงเห็นภาพชัดเจนแล้ว

สนามรบในระยะทางสองกิโลเมตรเพียงพอที่จะให้กองทัพทั้งสองฝ่ายลงไปทำศึกกันพอดี เมื่อดูจากบนแผนที่แล้ว รูปขบวนของพวกมันก็คล้ายคลึงกับกระเป๋ายักษ์ใหญ่

"พวกมันมั่นใจว่าพวกเราจะมาอย่างนั้นหรือ" ขวานเหล็กถามบ้าง

เอดิธไม่ได้ตอบ หากแต่มองไปทางโซอี้ผู้เป็นตัวแทนของแม่มดโบราณ ที่อยู่อีกด้านหนึ่ง

เทียบกับคนส่วนใหญ่แล้ว สีหน้าของโซอี้แทบไม่เปลี่ยนไปเลย สีหน้ายังคงเยือกเย็นอย่างที่เป็นมา "หากเป็นสมพันธมิตรจะต้องบุกเข้าไป แนนอน การปล่อยให้ปีศาจสร้างค่ายเท่ากับปล่อยให้พวกมันได้ขยาย เส้นทางลำเลียงหมอกสีแดง สำหรับแม่มดแล้วนั้นไม่ต่างอะไรกับการฆ่าตัวตาย ที่เมืองล่มสลายลงไป ส่วนใหญ่ก็มักเกิดจากการที่ไม่สามารถหยุดการขยายอาณาเขตของศัตรู" เธอชะงักไปเล็กน้อย "เพียงแค่พวกมันไม่เคยทำเช่นนี้มาก่อน"

"ยุคสมัยได้เปลี่ยนไปแล้ว" ไช่มุกแห่งดินแดนเหนือพุดพร้อมผายมือ "เท่านี้เราก็อธิบายปัญหาต่างๆ ได้เสียที พวกปีศาจไม่คิดวามมนุษย์ธรรมดาจะสามารถเล่นงานอสูรস্যองที่พวกมันส่งไปก่อนหน้านี้ได้ จึงคิดว่าเมืองเนเวอร์วินเตอร์จะต้องเป็นเมืองของแม่มดแน่ๆ นั่นเป็นเหตุที่พวกมันวางหลุมพรางนี้เอาไว้ หากโชคดียิ่งจะโจมตีรวบหัวรวบหาง แม่มดสายต่อสู้ออกมาจากเมืองได้ และเพื่อจะทำให้พวกเราเข้ามาอยู่ในพื้นที่ชุ่มชื้นโจมตี ปีศาจไม่เพียงยอมทิ้งการโจมตีในครั้งแรกไป แต่พวกมันยังลดขนาดพื้นที่ในการลาดตระเวนลงด้วย ทุกอย่างที่พวกมันทำก็เพื่อแผนการล้อมโจมตีแบบที่ทำอยู่ตอนนี้ พวกท่านคิดว่าการคาดเดาข้อนี้เป็นอย่างไรบ้าง"

"ต่อให้เป็นเช่นนั้นจริงๆ แล้วพวกปีศาจหลบการตรวจตราของคุณหนูซิลเวียไปได้ได้อย่างไร" เซอร์ซิลด์ตั้งข้อสงสัยออกมา

"บางที่ท่านอาจจะยังไม่วู้ ความสามารถของนางใช้ว่าจะไม่มีจุดอ่อน" เอดิธตอบ "หากข้าจำไม่ผิด ระยะเวลามองเห็นกับระยะที่สามารถมองเห็นได้ของนางแตกต่างกันอย่างมาก กอปรกับพวกปีศาจมีอสูรস্যองอยู่ ปกตินางจึงมักจะมองออกไปยังระยะไกลสุด นี่อาจจะทำให้ดวงตาวิเศษ

มองข้ามพื้นที่ขนาดใหญ่ไป"

ฟังถึงตรงนี้ทุกคนก็พอจะเดาคำตอบได้แล้ว

"แน่นอนว่าข้าไม่ได้จะโทษคุณหนูซิลเวีย" เอ็ดรอลบถอนใจออกมา
"หากแต่เป็นเพราะเราพึ่งพานางมากเกินไป"

สุดท้ายพลังวิเศษก็เป็นปัญหาที่แม่มดไม่อาจมองข้าม เพื่อจะ
จับตาเหตุการณ์เคลื่อนไหวของศัตรู ซิลเวียต้องคอยเฝ้าระวังอยู่ตลอดเวลา
ข้ายังต้องใช้พลังทุกส่วนอย่างระมัดระวัง ซึ่งการมองทะลุพื้นใต้ดินใช้
พลังวิเศษเยอะมาก ยิ่งมองไปบนท้องฟ้าที่อยู่ห่างไกลยิ่งใช้พลังเยอะ
เข้าไปใหญ่ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปได้เลยที่เธอจะตรวจสอบที่ราบลุ่ม
บริเวณนี้ได้อย่างทั่วถึง

จากความเข้าใจเดิมที่ว่าพวกปีศาจต้องชุมนุมอยู่ในพื้นที่ซึ่งมีหมอก
สีแดง เธอจึงน่าจะกวาดตามองแค่พื้นที่ใต้ดินรอบๆ ค่ายสังเกตการณ์
อีกทั้งความลึกของการตรวจสอบคงไม่ได้ลึกมากด้วย

ออกาซาขมวดคิ้ว "เรามาพิสูจน์กันตอนนี้เลย" จากนั้นเธอก็กระตุ่น
ยันต์สลับขึ้นมา "ซิลเวีย เจ้ามองเห็นสถานการณ์ใต้ดินของกองทัพปีศาจ
หรือไม่"

"ใต้ดินหรือ" ซิลเวียที่กำลังขึ้น่าป็นใหญ่უნงเล็กน้อย "ข้าลองดูได้
แต่พลัง..."

"ไม่เป็นไร"

"เข้าใจแล้ว" อีกด้านของยันต์สลับเสียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นทุกคน
ก็ได้ยินเสียงอุทานตกใจของเธอ "แปลกมาก...ดวงตาวิเศษถูกบดบังเอาไว้
ข้ามองไม่เห็นอะไรสักอย่าง ด้านล่างกลายเป็นสีดำทั้งหมดเลย!"

ทุกคนเสียบไปทันที ในอีกแง่หนึ่งคำตอบนี้ได้ยืนยันการคาดเดา
ของเอ็ดรอลแล้ว

รสชาติการตกหลุมพรางของศัตรูไม่ค่อยน่าอภิรมย์สักเท่าไร

ภายในกระโจมเหลือเพียงเสียงคำรามของปืนใหญ่ที่ยังดังอยู่

ปัง ปัง ปัง

ทันใดนั้นขบวนเหล็กก็ปรบมือขึ้นมา

"ผู้บัญชาการ?" เฟร์รานร้องทัก

"อย่างนี้เอง เช่นนั้นข้าค่อยสบายใจหน่อย" เขาค่อยๆ แสยะยิ้มออกมา "สุดท้ายใครจะเป็นเหยื่อ มันก็ต้องสู้กันก่อนถึงจะรู้ได้"

"ถูกต้องแล้ว ท่านผู้บัญชาการ" เอดิธเองก็ยิ้มเช่นกัน "แม้พวกมันจะเดาเรื่องคู่ต่อสู้ผิด แต่ผลที่ออกมายังคงเหมือนเดิม บอกได้แค่่ว่าโชคของเรากับมันไม่ได้ถือว่าแย่กันทั้งคู่ แต่ดูเหมือนโชคของพวกเราจะดีกว่าหน่อย การได้สู้กับศัตรูซึ่งๆ หน้าในสนามรบที่เราสร้างขึ้นมาก็คือสิ่งที่พวกเราอยากให้เกิดอยู่แล้วไม่ใช่หรือ การยิงปืนใหญ่ในตอนเย็นทำให้พวกมันไม่สามารถโต้ตอบเราได้ในขณะหนึ่ง ตอนนีปีศาจไม่เพียงสูญเสียเหยื่อล่อไป แต่มันยังเข้ามาเผชิญหน้ากับทหารที่เตรียมตัวมาเป็นอย่างดีด้วย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ถือเป็นการเปิดฉากสงครามที่ดีทีเดียว"

ไข่มุกแห่งดินแดนเหนือชะงักไปเล็กน้อย "ความจริงก็เหมือนอย่างที่ข้าพูดไปในตอนแรก พวกเราไม่จำเป็นต้องไปสนว่าพวกปีศาจมีเจตนาอะไร ไม่ว่าพวกมันคิดจะทำสิ่งใด ขอแค่เรากำจัดศัตรูทิ้งไปให้หมดก็พอ และนี่ก็เป็นสิ่งที่กองทัพที่หนึ่งเชี่ยวชาญไม่ใช่หรือ"

ทันใดนั้นภายในค่ายกลับมีเสียงสัญญาณเตือนแสนแสบแก้วหูขึ้นมาอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้เสียงสัญญาณฟังดูเร่งร้อนกว่าเดิมมาก

สัญญาณเตือนการโจมตีทางอากาศ

ทุกคนต่างรู้ความหมายกันดี...พวกมันมาแล้ว

กองทัพอสูรสยงที่เป็นทัพหน้าได้บุกเข้ามาในพื้นที่โจมตีของกองทัพบที่หนึ่งแล้ว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3XZzEki>